γιατί τα Μ.Μ.Μ. γέμισαν με ΧΙΛΙΑ «ΜΗ!»

ΜΑΡΤΗΣ 2026

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΟΒΟ
autonome antifa

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
autonome antifa
autonomeantifa.gr

ATHENS ANTIFA
est. 2004

Λυτοί και δεμένοι, όλοι οι ρουφιάνοι έχουν βαλθεί να λένε ότι το «πρόβλημα» στα ΜΜΜ είναι οι «τζαμπατζήδες» και οι «βάνδαλοι». Εντωμεταξύ, οι ίδιοι ρουφιάνοι έχουν κανονίσει ότι, για να πάμε στη δουλειά, θα πρέπει να στοιβαζόμαστε σαν τις σαρδέλες μες στα βαγόνια και τα λεωφορεία και να τρώμε στη μάπα ελεγκτές και σεκιουριτάδες.

Υπό κανονικές συνθήκες, το όλο πράγμα θα φάνταζε εντελώς παράλογο. Αντί να μας πληρώνουν για να πηγαίνουμε στη δουλειά, πρέπει να περνάμε από απανωτούς ελέγχους κι από πάνω! Σαν να μας λένε «σκάσε και προχώρα, τράβα για δουλειά και μη λες πολλά- πολλά»…

ΜΜΜ, σαν να λέμε πειθαρχία και εντολές για την εργατική τάξη

Τα αφεντικά μας και το κράτος τους έχουν κανονίσει ώστε να είμαστε αναγκασμένες να παίρνουμε κάθε μέρα τα Μέσα. Την ίδια στιγμή, φρόντισαν να τα γεμίσουν με ελέγχους και απαγορεύσεις. Από κατασκευής τους, τα ΜΜΜ είναι φτιαγμένα για να αποτελούν ένα περιβάλλον πλήρως εχθρικό για όλες εμάς, την εργατική τάξη, αλλά άκρως φιλικό για κάθε λογής ρουφιάνο. Θα λέγαμε ότι ο σχεδιασμός τους αποτυπώνει τον κόσμο όπως ακριβώς θα ήθελαν να είναι τα αφεντικά μας: ένα περιβάλλον διαρκούς επιτήρησης και επιβολής εγκεκριμένων συμπεριφορών, απ' το πού να στεκόμαστε και πώς να κινούμαστε μέσα στον χώρο, μέχρι το πώς και κατά πόσο να μιλάμε με τους δι
πλανούς μας.

Ποτέ δεν ήταν δεδομένο ότι αυτοί οι ψυχιατρικής εμπνεύσεως σχεδιασμοί θα λειτουργήσουν. Κι όντως, πολλές και πολλοί από εμάς βρίσκουμε ένα σωρό τρόπους να την σκαπουλάρουμε. Επειδή είναι αδιανόητο να πρέπει να πληρώνουμε κάθε μέρα για να πάμε στη δουλειά, επειδή από μικρές έχουμε σιχαθεί να τρώμε ελέγχους κι εξακριβώσεις από τύπους με στολές. Στα βαγόνια και τα λεωφορεία διεξάγεται καθημερινά μία κανονικότατη μάχη. Μία μάχη μεταξύ των αφεντικών και των ρουφιάνων τους, απ' τη μία, και όλων εμάς, από την άλλη. Η μανία τους να μας επιβάλλουν τις εντολές τους έχει καταστεί, πολλές φορές, έως και δολοφονική. Σκεφτείτε πόσοι γκραφιτάδες έχουν σκοτωθεί στις γραμμές του Μετρό μετά από καταδίωξη από σεκιουριτάδες και μπάτσους. Σκεφτείτε τη δολοφονία του Θανάση Καναούτη, το 2013, μετά από καβγά με ελεγκτή σε τρόλεϊ στο Περιστέρι. Κι αναλογιστείτε ποιοι είναι το πραγματικό «πρόβλημα» στα ΜΜΜ.

Τελευταία, αυτή η μάχη έχει πάρει φωτιά. Το κράτος έχει κανονίσει ολοένα και περισσότερες από εμάς να πρέπει να μετακινούμαστε με τα Μέσα. Επειδή δεν παίζει φράγκο για όχημα. Επειδή οι δρόμοι έχουν γεμίσει με μπλόκα της τροχαίας, με αποτέλεσμα να τρώμε πρόστιμα και να μένουμε για μήνες χωρίς δίπλωμα. Οι αρμόδιοι κάνουν τους υπολογισμούς τους. Λογαριάζουν το κατά πόσο θα πάει καλά αυτό το «πείραμα». Και παίρνουν τα μέτρα τους. Δημιούργησαν νέο σώμα της αστυνομίας- ειδικά για τα Μέσα, που πλάι στους ελεγκτές τραμπουκίζει και κάνει εξακριβώσεις σε όποιον δεν του αρέσει η μούρη του, τα ρούχα του, το χρώμα του δέρματός του και τα σπαστά ελληνικά που μιλάει. Την ίδια στιγμή, μας διαπομπεύουν βαφτίζοντας μας «πρόβλημα». Εξαγγέλλουν υψηλότερα πρόστιμα και αυστηρότερες ποινές εναντίον μας.

Περήφανα «τζαμπατζήδες» και «βάνδαλοι»

Ξέρουν πολύ καλά ότι, τόσα χρόνια, όλοι εμείς, οι «τζαμπατζήδες» και οι «βάνδαλοι», καταφέραμε τα Μέσα να είναι πιο ανθρώπινα: οι πολυεθνικές

παρέες των πιτσιρικάδων της εργατικής τάξης από κάθε γειτονιά της Αθήνας που γεμίζουν τα καθίσματα με ταγκιές, στίχους, σκιτσάκια κι ό,τι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί· οι γκραφιτάδες που βάφουν κάθε συρμό της πόλης· όσες βρίσκουμε χίλιους τρόπους να περνάμε χωρίς εισιτήριο και να την σκαπουλάρουμε.

Τα αφεντικά μας και το κράτος τους επιτίθονται στους τρόπους που έχουμε βρει τόσα χρόνια για να την παλεύουμε. Ξέρουν πολύ καλά ότι δεν θα ήταν τόσο εύκολο να περνάμε χωρίς εισιτήριο αν τα Μέσα δεν ήταν γεμάτα με ταγκιές και γκράφιτι. Τώρα μιλάνε για «καθαριότητα» και εννοούν ότι σχεδιάζουν να φτιάξουν ένα ακόμα πιο αποστειρωμένο και απάλευτο περιβάλλον. Ένα περιβάλλον μέσα στο οποίο θα μπαίνεις και δεν θα βλέπεις τίποτε οικείο, μόνο λαμαρίνες και σίδερα. Ένα περιβάλλον όπου θα σκέφτεσαι διπλά και τριπλά να περάσεις χωρίς εισιτήριο και να τζαρτζαριστείς με ελεγκτή.

Μέσα κι έξω απ' τα βαγόνια, για εμάς μιλάνε

Όλα αυτά δεν γίνονται τυχαία. Διεξάγονται με κρατικό σχέδιο εδώ και χρόνια, όσο οι ζωές μας πάνω απ' το κακό στο χειρότερο. Η καθημερινότητά μας αλλάζει ριζικά. Ό,τι ξέραμε ως «κανονικότητα» έχει γίνει θρύψαλα, απ' το τι αξία έχει ο μισθός, μέχρι το τι σημαίνει «διασκέδαση» και «μετακίνηση» μέσα στην πόλη. Απ' την καραντίνα και μετά, ζούμε υπό καθεστώς διαρκούς απαγόρευσης κυκλοφορίας. Με την παραμικρή αφορμή, κεντρικοί δρόμοι κλείνουν. Στα κινητά μας χτυπά 112 με την εντολή «μείνε σπίτι». Οι δρόμοι έχουν γεμίσει με μπλόκα της τροχαίας. Στα ΜΜΜ παίζει περισσότερη πειθαρχία κι αστυνόμευση. Το κράτος έχει κανονίσει η μετακίνηση στην πόλη για την εργατική τάξη να γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη.

Οι ψευδαισθήσεις ελευθερίας με τις οποίες πορευόμασταν τόσα χρόνια πέφτουν η μία μετά την άλλη, όσο το κράτος μας ετοιμάζεται να χωθεί στο πολεμικό σφαγείο. Αυτή η προετοιμασία περνάει από πάνω μας. Μέσα κι έξω απ' τα βαγόνια, οι ίδιοι άνθρωποι αποκαλούμαστε «πρόβλημα» και μάς επιβάλλονται περισσότερες απαγορεύσεις, έλεγχοι και εντολές. Το κράτος βρίσκει χίλιους τρόπους ώστε ο μισθός μας να πηγαίνει σε πρόστιμα και λογαριασμούς κι από εκεί να συσσωρεύεται στα κρατικά ταμεία για τις ανάγκες της πολεμικής προετοιμασίας- και για εμάς να μη μένει τίποτα. Βαφτίζει τα δολοφονικά του σχέδια «μάχη με το έγκλημα». Με μεγάλη μαεστρία, καταφέρνει όλα αυτά να φαίνονται ως μεμονωμένα περιστατικά, που καμία σχέση δεν έχουν μεταξύ τους και που καμία σχέση δεν έχουν με την πολεμική του προετοιμασία.

Τα αφεντικά μας και το κράτος τους ξέρουν ότι οι γειτονιές, τα βαγόνια και οι δρόμοι είναι καζάνια που βράζουν. Τα «πειράματα» πειθαρχίας που εφαρμόζουν πάνω μας στα Μέσα είναι μία πρώτη γεύση για το πώς σχεδιάζουν να μετατρέψουν κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Ξέρουν ότι, στο παρελθόν, υπήρξαν στιγμές που τα σχέδιά τους δεν πήγαν όπως τα περίμεναν. Όχι με μεγαλεπήβολους αγώνες, αλλά μέσα από πράξεις καθημερινής απειθαρχίας. Αυτές οι πράξεις θα λειτουργήσουν σαν φωτεινοί αστερισμοί στα χρόνια που έρχονται. Θα πρέπει να βρούμε τους τρόπους να τις οργανώσουμε συλλογικά.

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΒΙΑ ΜΙΛΑΝΕ;

Κι ενώ τα κυνηγητά από σεκιουριτάδες και ελεγκτές έχουν οδηγήσει σε δεκάδες θανάτους εδώ και χρόνια, το 2021, εν μέσω καραντίνας, οι ρουφιάνοι των ΜΜΕ με μια φωνή διαπόμπευσαν δύο πιτσιρικάδες επειδή έριξαν φάπες σε έναν φασίστα σταθμάρχη. Κοιτάξτε τώρα πώς μιλούσαν για τους πιτσιρικάδες: ότι ήταν απ' το Περιστέρι, φορούσαν μαύρα, δεν υπάκουαν στα μέτρα της καραντίνας και μεγάλωσαν σε «ακατάλληλη» οικογένεια, αφού η μάνα τους τούς υπερασπίστηκε, αντί να τους καταδώσει στην αστυνομία. Με λίγα λόγια, περιέγραφαν την εργατική τάξη σαν συνώνυμο της βίας. Κι αφού μας περιέγραψαν σαν «πρόβλημα», είχαν έτοιμη και τη «λύση». Δηλαδή, σκληρότερα μέτρα εναντίον μας. Δύο μήνες μετά τη διαπόμπευση, το ελληνικό κράτος ανακοίνωσε το σχέδιο «Αριάδνη», τη δημιουργία, δηλαδή, ειδικού σώματος της αστυνομίας για τις συγκοινωνίες.

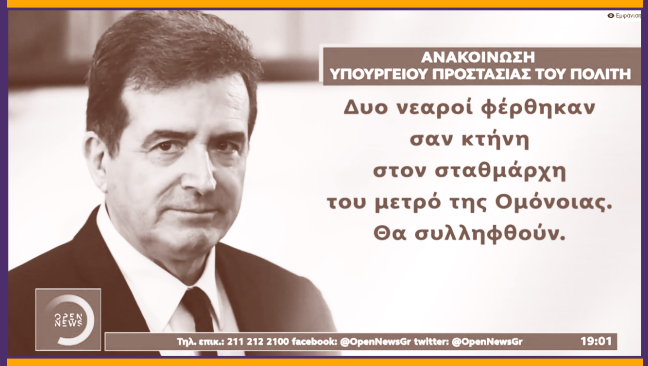

ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΛΕΝΕ «ΠΡΟΒΛΗΜΑ»; ΜΑ, ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΜΑΣ ΦΥΣΙΚΑ!

Η Λίνα Γιάνναρου είναι αρθρογράφος στην εφημερίδα Καθημερινή. Πρόσφατα, έγραψε ένα άρθρο για την εμπειρία της στον ηλεκτρικό. Πρώτα απ' όλα, φρόντισε να καθησυχάσει τους αναγνώστες της ότι η ίδια δεν είναι καμιά «πλεμπαία» που παίρνει τα Μέσα, αλλά ότι κανονικά πηγαινοέρχεται στη δουλειά της απ' το σπίτι της Φιλοθέη με αυτοκίνητο -φανταζόμαστε SUV. Αφού ξεμπέρδεψε με την εικόνα της, έπεσε με τα μπούνια στη δουλειά. Περιέγραψε την κατάσταση στα Μέσα ως εξής: «βρωμιά, tags, εγκατάλειψη, παρακμή».[1] Λογικό. Τι να ενοχλούσε την συγκεκριμένη; Το ότι έπρεπε να πληρώσει εισιτήριο και να φάει στη μάπα ελεγκτές; Όχι βέβαια! Άλλωστε, αναγνώστες της Λίνας Γιάνναρου είναι τα αφεντικά μας. Στα αφεντικά μας απευθύνεται, δείχνει όλες εμάς σαν «πρόβλημα» και ανοίγει τον δρόμο για να σχεδιαστούν οι κατάλληλες «λύσεις» εναντίον μας.

Να τι περιγράφουν οι αρμόδιοι σαν έγκλημα στα Μέσα: τα γκράφιτι και τις ταγκιές. Εξαγγέλλουν «μάχη με τους βάνδαλους». Στην πραγματικότητα, κανονίζουν το πώς να την πέσουν σε όλες μας. Αναρωτηθείτε το εξής: θα ήταν το ίδιο εύκολο να μην χτυπάμε εισιτήριο και να την σκαπουλάρουμε από ελεγκτές αν τα βαγόνια δεν είχαν ταγκιές και γκράφιτι; Δεν νομίζουμε.

1. Λίνα Γιαννάρου, «Βρωμιά, εγκατάλειψη, παρακμή, σαν να μην πέρασε μια μέρα», *Η Καθημερινή*, 06/02/2026

ATHENS ANTIFA
est. 2004

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ γράφτηκε, πληρώθηκε και μοιράζεται από την αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa. Η συνέλευση autonome antifa μιλάει και δρα για περισσότερο από δέκα χρόνια στην πόλη της Αθήνας και συμμετέχει στην κοινότητα Athens Antifa. Πάντα ενάντια στον φασισμό των καιρών μας. Που, όχι, δεν είναι μόνο οι ναζιστές. Όποιος και όποια αντιλαμβάνεται την κατάσταση με τον ίδιο τρόπο που την καταλαβαίνουμε κι εμείς, ας μην ντραπεί να επικοινωνήσει μαζί μας.

-AUTONOME ANTIFA
autonomeantifa.gr

-ANTIFA SOUTH
antifasouth.gr

-ANTIFA NORTH
antifanorth.net

-ANTIFA UNIVERSUS
antifa.universus@yahoo.com